

Rejsebrev fra Kinosaki Onsen, 1. november 2018

KINOSAKI ONSEN

Som det fremgår af navnet - onsen - så er det et område med masser af varme kilder. Vi havde besluttet at tage lidt af en omvej for at opleve den traditionelle kur-by og vi blev ikke skuffede. Optællingen ved afrejsen fortæller, at vi med 2 overnatninger hver har været i det varme vand 8 gange.

Ved ankomsten til vor ryokan stod 4 damer klar til at gelejde os på vej til vort værelse. En af dem blev for at lave te med hjemmebag og hun gav os en masse oplysninger på japansk med enkelte engelske ord blandet i. Vi undrede os over hvor sengene var, men de lå inde i garderoberummet og ville blive rullet ud på gulvet, medens vi spiste aftensmad. Efter instruktioner i den korrekte måde at iklæde sig en kimono, fik vi hende til at gå igen, så vi kunne sikre os to af ryokanens tre private bade. Efter 5 timers togrejse var det skønt at kunne læne sig tilbage i det +40gr varme vand, kigge ud af vinduet på en lille japansk have med sten og små træer og hengive sig meditation over livets mange velsignelser.

I en pause mellem badene gik vi en tur langs fjorden. Her var et område med kolonihaver, hvor der var alt fra nyudplantede kinakål til figentræer samt buske, som man ser som pottedplanter hos gartneren derhjemme. Når man tænker på datoen, så må det være et meget mildt klima.

Om morgenen fik vi en helt overdådig morgenmad - vi talte 13 forskellige små og større skåle med fisk, syltede grøntsager, suppe, ris, æg osv, og hvert eneste lille stykke syltet ingefær lå præcist som det skulle. Her gælder formen og serveringen i lige så høj grad som tilberedningen af måltidet - og som regel med lokale varer.

Rundt i byen er der en halv snes offentlige bade, og der gik en stadig strøm af mennesker i kimonoer og på klapprende træsandaler gennem byen. Flere steder er der også små bassiner, hvor man kan sætte sig med fødderne i det varme vand og slappe af inden vandringen fortsætter.

Og på turen gennem byen var det et paradoks at se et par vejarbejdere ved et kryds reparere vejen med en mini-graver, medens vi talte 8 mand i gule veste, som i alle retninger stod og dirigerede den sparsomme trafik, fordi en trediedel af vejbanen var spærret. Ligeså er det ved alle byggepladser, hvor der konstant er min. en person stationeret ved fortovet, som kan hjælpe bilerne med byggematerialer ud og ind, når de med mellemrum viser sig. Samtidig er andre ting fuldt automatiseret, f.eks. kan fadølsanlægget selv vippe glassene, så der ikke kommer skum på øllet, og det dermed går hurtigere med at skænke op.